

עמ"ת 30109/04/20 - ויקטור נודלמן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 30109-04-20 נודלמן נ' מדינת ישראל

בפני
עורר
נגד
משיבה

כבוד השופט אלון אינפלד
ויקטור נודלמן ע"י ב"כ עו"ד דוד גולן
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שמעון שימן, תביעות תעבורה
נגב

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' השופט ד' לנדסמן, שופט בכיר), מיום 20.4.20 בו דחה את בקשות העורר לעיון חוזר בתנאי השחרור על ידי ביטול מעצר הבית החלקי וביטול פסילת רישיון הנהיגה עד תום ההליכים.

העורר, יליד 1991, הואשם בעבירות נהיגה בזמן פסילה, נהיגה בקלות ראש ונהיגה בהיותו שיכור, ונתבקש מעצרו עד תום ההליכים, על רקע טיב העבירות, היותו נהג חדש, עברו הפלילי והתעבורתי ונוכח תיק מב"ד בעבירה דומה. בהחלטה המקורית קבע בית המשפט שאין יסוד לטענה כי מדובר בנהג חדש וכי יש מקום לספק בשאלת המודעות לפסילת רישיון הנהיגה. לפיכך, נקבעה המסוכנות על יסוד העבר, תיק המב"ד והעבירה הנוכחית (נהיגה קרוב לשעה 02:55 לפנות בוקר במצב שכרות שהתבטא לכאורה בריכוז 712 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אוויר נשוף).

בשלב ראשון נקבעה חלופת מעצר בדמות מעצר בית מלא, עם פסילת רישיון הנהיגה עד תום ההליכים (החלטה מיום 6.8.19). בשלב שני, הוקלו תנאי מעצר הבית כדי לאפשר למשיב לצאת לעבודה, ומעצר הבית הועמד על מעצר בית לילי בלבד (3.11.19). בהחלטה שלישית, קוצר משך מעצר הבית הלילי, כך שיחול משעה 23:00 עד 06:30 בלבד (9.3.20). בהחלטה זו, ציין בית המשפט כי על מנת לשקול את האפשרות לבטל את פסילת רישיון הנהיגה יש לבחון את הסיכון שבהחזרת העורר לנהיגה, בשים לב לכך שאין זו העבירה הראשונה הנוגעת לנהיגה בשכרות. לצורך כך הוזמן תסקיר מעצר. יוער כי בקשת המבקש בהקשר זה נבעה בראש ובראשונה מרצונו לחזור לעבוד במקצועו כנהג, נוכח הקושי למצוא פרנסה אחרת.

תסקיר המעצר מיום 16.4.20 אינו מחמיא לעורר. בתסקיר עמד שירות המבחן על היבטים נוספים של השפעת השתייה על חיי העורר, אשר בית המשפט רמז להם בהחלטתו, ולא פירט מחמת צנעת הפרט. צוין שנוכח האינדיקציות בעברו ובאורח חייו לאפשרות של התמכרות לאלכוהול, ונוכח התייחסותו לשאלות שירות המבחן בהקשר זה, הרושם הוא שמדובר בגורם מגביר סיכון, בתחום התעבורה ובתחומים אחרים. שירות המבחן היה מודע לצורך של העורר לקבל חזרה את רישיונו לצורך פרנסה. אולם, נוכח הסיכון במצבו להפרות חוק חוזרות, נמנע שירות המבחן מהמלצה על כל הקלה.

בהחלטה מיום 20.4.20 עמד בית המשפט על הסיכון לציבור הנשקף מהעורר נוכח ממצאי שירות המבחן, והחליט שלא להקל עוד בתנאי השחרור, אשר מאפשרים למצוא עבודה שאינה בנהיגה. נוכח שיקולים אלה, קבע בית המשפט שאין מקום לבטל את פסילת הרישיון עד תום ההליכים.

טענת הסנגור בערר היא שבית משפט קמא ייחס משקל רב מדי לממצאי שירות המבחן. צוין כי מדובר בתקופה בה קשה מאוד למצוא פרנסה, נוכח מצב החירום הנוכחי. העורר, נהג במקצועו, לא עובד מזה תקופה ארוכה ביותר, והנו על סף התמוטטות כלכלית. עוד צוין שנוכח מצב החירום נדחה המשפט לגופו לתאריך רחוק, ובכך יעמיק "עיוות הדין" עבור העורר, הן בשל הפסילה והן בשל מעצר הבית הלילי. הסנגור סבור כי למעשה מדובר בפסילת רישיון שהיא כמקדמה על חשבון העונש. לשיטתו, נכון היה למצער לקצוב את תקופת הפסילה, בהתאם לבש"פ 8514/05 **אבו צעלוק נ' מדינת ישראל** (18.9.05). הסנגור הזכיר כי באותו מקרה דובר על מסוכנות שנבעה מגרימת מותם של 8 בני אדם.

בהתאם להסכמת הצדדים, לא התקיים דיון וההכרעה מתקבלת על יסוד הכתובים.

המשיבה הגיבה בכתב וטענה שנוכח המסוכנות שפורטה בהחלטת בית משפט קמא, לא נפלה כל שגגה מלפניו. הסנגור הגיב והוסיף על טיעונו העיקרי, והדגיש כי אין בהחלטת בית המשפט או בתגובת המשיבה מענה לטענתו המרכזית לפיה על פי הלכת **אבו צעלוק יש לקצוב את תקופת הפסילה**.

לאחר עיון בתסקיר, בהחלטות בית המשפט ובטענות הצדדים, אני סבור שדין הערר להתקבל באופן חלקי. יודגש כי תמונת המסוכנות העולה משילוב העבירה הנוכחית עם עברו התעבורתי והפלילי והתרשמות שירות המבחן, אינה מאפשרת את סיכון הציבור על ידי החזרת רישיון הנהיגה. אכן, מדובר בתקופה קשה, בה קשה למצוא עבודה אחרת, בלתי מקצועית, עקב מגפת הקורונה. אולם, השבת רישיון הנהיגה בשלב זה אינה באה בחשבון, נוכח עוצמת המסוכנות. אף מעצר הבית הלילי יש בו כדי להגן על הציבור, בשים לב לשעת ביצוע העבירה ובשים לב לכך שדרכו של עולם ששתיית אלכוהול באופן מסוכן מתבצעת בעיקר בשעות הלילה. מעצר הבית הלילי אינו מונע מציאת עבודה. ויודגש כי, ככל שימצא העורר עבודה שתחייב יציאה מן הבית לפני השעה 0630, יוכל לפנות בבקשה לעיון חוזר. אולם, הנטל לשכנע שיש הצדקה לאפשר לעבוד בשעות המתקרבות לחצות, יהיה כבד יותר.

עם זאת, המשיבה לא השיבה כלל לטענתו המשפטית של הסנגור, לפיה על פי הלכת **אבו צעלוק** נכון לקצוב תקופת פסילה, אף אם נקבע שראוי שתימשך מעבר לששה חודשים. כך, שעל המדינה יוטל הנטל לשכנע כי ראוי להאריך את הפסילה מעבר לאותה תקופה, על פי אינדיקציות למסוכנות והתקדמות המשפט. יוזכר כי אמנם בעניין **אבו צעלוק** דובר בעבירה חמורה יותר מבחינת תוצאות המעשה, אך השאלה הרלוונטית אינה חומרת העבירה אלא שאלת המסוכנות. מסוכנות העורר גדולה מאוד, אף אם, למרבה המזל, לא נגרמה תאונה בפועל.

לפיכך, אני קוצב את תקופת הפסילה, אך לא לתקופה קצרה. הפסילה תסתיים בתום שנה מההחלטה על השחרור לחלופת מעצר, אשר ניתנה ביום 6.8.19. אם תרצה המבקשת להאריך את הפסילה מעבר לכך תגיש בקשה מתאימה

לבית משפט קמא.

בכפוף לאמור, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"א אייר תש"פ, 05 מאי 2020, בהעדר הצדדים.